

[Justitsministeren.]

circulære af 30. januar 1933 om stavens brug af dem skullet afgives indberetning. Selv om den kommandoførende havde afgivet indberetning, hvad der burde være sket, havde det ikke været muligt eller forsvareligt at undlade afhøring af de implicerede.

Det er efter min mening forståeligt, at der f. eks. under så voldsomme begivenheder som dem, der udspillede sig den 22. september 1970, kan ske en indberetningsfejl, men jeg er sikker på, at politiet gør, hvad der kan gøres for, at cirkulæret overholdes, og at det også i almindelighed sker. Jeg er også overbevist om, at politiets ledelse bl. a. med anledning i dette tilfælde som hidtil almindeligvis vil indskærpe reglerne umiddelbart før aktioner, hvor der kan forventes en voldsom udvikling af situationen.

Hanne Reintoft: Dette er faktisk ret interessant, for da jeg talte med vedkommende politimand, kunne jeg ikke huske, om det var mandag eller tirsdag, det fik jeg først undersøgt senere. Men den måde, på hvilken justitsministeren indlemmer mine udtalelser i sin besvarelse, tyder på, at justitsministeren har ønsket et folketingsmedlem afhørt, og jeg vil gerne vide, hvilken kompetence justitsministeren har til det; det er mig ikke bekendt, at vi har vedtaget det her i folketinget.

Dernæst fremgår det af cirkulæret, at brug af staven skal indføres i tjenestebogen af lederen, hvis delingen handler under kommando, og ellers efter melding af den enkelte betjent. Der er ikke noget med — det vil jeg meget gerne have udredet — at det ikke skal indføres, hvis man handler under kommando.

Endelig må jeg takke for justitsministerens erkendelse af, at der altså kan ske overtrædelser af dette reglement, at det ikke bliver fulgt, og at man ikke kan regne med politiets tjenestebøger, hvad angår brug af stavene.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg synes, det er ganske naturligt, at politidirektøren af sig selv, og uden at jeg har bedt ham om det, har iværksat en undersøgelse efter de bemærkninger, der fremkom her i tinget.

Jeg kan kun vedrørende brugen af sta-

vene bekræfte det, jeg sagde før, at hvor det drejer sig om en afdeling under kommando, er det den kommandoførende, der skal afgive indberetning.

Jeg må erkende, hvad jeg også gjorde her, at den kommandoførende har glemt at afgive denne indberetning. Jeg kan kun tilføje, at jeg under det ærede medlem, der jo i sine aktioner mod politiet hidtil ikke har haft særligt held med sig, at hun i denne sag har fået en lille triumf.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lembourn* til justitsministeren:

„Vil ministeren overveje indførelse af forbud mod eller regler for anvendelse af skjult kamera?“

Lembourn: Brugen af skjult kamera, det vil sige fotografering af personer, uden at de ved det, til brug for udsendelser i fjernsynet eller til film bliver stadig mere almindelig. Hvis man ikke har nogen regler for denne form for optagelser eller måske endog et forbud, så tror jeg nok, man må betragte denne anvendelse af skjult kamera som et ret så groft brud på privatlivets fred.

For nogen tid siden gik en advokat på Strøget og blev stillet nogle spørgsmål af en medarbejder ved Danmarks radio. Det blev optaget, og han blev bagefter spurgt, om man måtte sende interviewet. Det sagde han nej til, alligevel blev det sendt i en af ungdomsafdelingens mandagsudsendelser. Det var en fejltagelse, og Danmarks radio har beklaget det. Men der kan altså ske den slags fejltagelser, og det gør det så meget mere nødvendigt, at vi får nogle regler.

Radiorådsformand Knud Heinesen udtalte i anledning af sagen, at man er nødt til at acceptere folkelivsbilleder, og man kan ikke spørge alle, der er blevet fotograferet, om de kan tillade det, og det er klart, det har han ret i. Men der må være visse grænser mellem folkelivsbilledet i et bredt vue og så næroptagelser, som man kan tage med kikkerter på apparaterne, som i virkeligheden bliver til skjult kamera.

Derfor har jeg stillet dette spørgsmål til justitsministeren i håb om, at man i justits-